

La Castanyera de la Plaça Petita

Feia dies que el vent bufava fort i les fulles del parc ballaven per terra com si juguessin a perseguir-se.
A l'escola del poble, la mestra va dir amb un somriure:
—Infants, aquesta setmana celebrarem la Castanyada! Farem panellets i vindrà la castanyera!

Tots van aplaudir, menys en Llorenç, que va arrufar el nas.
—Panellets? Castanyes? Jo prefereixo els dolços del supermercat.

La seva amiga Júlia va riure.
—Ja veuràs com t'agradarà, Llorenç. Els panellets els fem nosaltres amb les mans!

L'endemà, a la classe, tots els nens portaven davantal. Van aixafar patata, van posar sucre i ametlles, i van fer boles rodones com boletes de neu.
En Llorenç es va embrutar fins al nas, però es va començar a divertir.
—Sembla fang dolç! —va dir rient.

Quan van posar els panellets al forn, tota l'escola feia olor de festa.

A la tarda, a la plaça petita, hi havia una parada plena de castanyes fumant. Darrere hi havia una dona amb mocador al cap i davantal de

quadres: la Castanyera.
—Qui vol castanyes calentones? —cridava amb veu alegre.

Els nens van fer cua. Quan li va tocar a en Llorenç, la Castanyera li va donar un cucurutxo i li va dir:
—Cada castanya té una història, noi. Les collírem amb paciència i les torrem amb amor. Quan te'n menges una, és com si et mengessis un trosset de tardor.

En Llorenç va bufar la castanya, es va cremar una mica els dits… i va riure.
—És veritat! Fa gust de tardor!

Després, amb la Júlia, van menjar panellets i van veure com el fum de la parada pujava cap al cel com un núvol dolç.

Aquella nit, abans d'anar a dormir, en Llorenç va dir als seus pares:
—L'any que ve vull ajudar la Castanyera. I fer panellets de pinya i de coco!

Els pares van somriure. La tardor havia deixat el seu regal: una nova tradició al cor d'en Llorenç.